

Ki az közületek, aki ezt mondja szolgájának, amikor az szántás vagy legeltetés után megjön a mezőről: Jöjj ide hamar, és ülj az asztalhoz! Nem azt mondja-e inkább neki: Készíts nekem valami vacsorára valót, övezd fel magadat, és szolgálj fel nekem, míg eszem és iszom, te majd azután egyél és igyál! Vajon megköszöni annak a szolgának, hogy teljesítette, amit parancsolt neki? Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt:

Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.

(Lk 17,7-10)

(Ajánlott olvasmány: Ez 37,1-14)

Kedves Testvéreim! Az Úr Jézus jelentős változást akar elérni az életünkben. Nem csak alakulást, nem csak lassú formálódást. Jézus azt akarja, hogy döntsünk. Döntsük el, hogy kik is vagyunk. Döntsük el, hogyan tekintünk önmagunkra. Kinek tartjuk magunkat? Szolgának, vagy úrnak?

És mielőtt azt gondolnánk, hogy Jézus tanítása a régi időknek szól, mert kétezer év alatt sok minden változott... ezt most ne értsük félre. Mert ebben a dologban nincs és nem is lehet semmiféle kifogásunk. Jézus ugyanis nagyon világosan beszél.

Az önképünkre nézve fogalmaz meg kérlelhetetlen parancsot: ne légy se több, se kevesebb a saját szemedben annál, mint aminek Isten tekint téged.

Nem könnyű feladat. Tapasztalhatjuk, hogy olyan sok keresztyén él a földön, akik kevesebbre vagy többre tartják magukat másoknál. Nem véletlenül, mert a hitünk ezen is múlik, hogy önmagunkra hogyan tekintünk. A Sátán ezért minket, az érzéseinket, a fájdalmainkat, a vágyainkat veszi célba, hogy így ártson nekünk.

Ne adjuk alább, ne ostorozzuk magunkat hiába. Isten megáldott sok adottsággal!

Annyi sok Istenhívó ember érzi magát alkalmatlannak, méltatlannak, mert a Sátán így kísért. Kishitúséget, bizalmatlanságot indít a szívünkben Isten felé. Gondoljunk bele. Ha nem hiszünk azokban az ígéretekben, amik nekünk szólnak, akkor igazából Istenben nem bízunk. Nem hisszük el, hogy tényleg képes minket megáldani.

És aki nem bízik Isten ígéreteiben, Isten ajándékaiban, az nem is lehet jó szolga. Kishitúságunk, félelmünk akadályoz abban, hogy Istentől kapott feladatunkat elvégezzük.

Isten szabadított meg minket az elveszett állapotból, ne becsüljük hát le őt és az ő jelenlétét. Ne becsüljük alá a Szentlélek erejét önmagunkban!

De ne is legyél elbizakodott és öntelt!

Amid csak van, azt mind Istentől kaptad. Ha Istentől elhívást kaptunk, végezzük el csöndesen, nem várva jutalmat érte. Ismerhetjük az igazságot, megszabadított minket az Úr, és ez mind ajándék, amit csak úgy kaptunk, minden érdem nélkül. Miért várnánk jutalmat és hátba veregetést?

És ha Isten megáld, tartsuk észben, hogy honnan is van mindez. Tartsuk észben, honnan is érkeztünk, és hogy minden ember ugyanolyan kegyelemre szoruló, mint mi voltunk.

Sokan eltelnek önmaguktól, amikor Istentől áldásokat tapasztalnak. Azt gondolják magukról, hogy ők valakik, hogy őket Isten nem véletlenül áldotta meg. Elfelejtik, hogy minden tőle van, és az ember önmagától semmire sem képes. Elfelejtik, hogy ők is ugyanolyan emberek, mint mások, semmiben sem különbek a többiekénél.

Isten az igazság Istene. Ki nem állhatja, ha valakinek felfuvalkodik a szíve, és többre tartja magát annál, mint ami. Az ember csak teremtmény. Isten viszont az Úr. Ne gondolja ezért magát senki az Isten színe előtt többnek ennél. Aki csak ember, ne helyezze magát isteni székbe.

A világunknak egyetlen Ura van, Jézus Krisztus. Ő az életével fizetett azért, hogy megváltson minket. A vérével fizetett azért, hogy Úr legyen. Mi ezért az ő alárendelt szolgálói vagyunk. Egymásnak pedig testvérei, mert mindannyiunkat magához fogadott Jézus méltatlan voltunk ellenére.

Van Szentírásunk, ami alapján megláthatjuk saját állapotunkat, amihez tarthatjuk magunkat. Az igazságot csak Isten igéjének mércéje szerint ismerhetjük meg. Nem önkényesen, nem emberi mérték szerint. Csak Isten szent szava lehet valódi iránymutatás.

Ez a közösségünk lényege. Ettől lehetünk mi Krisztus egyháza. Ettől lehetünk mi szentek közössége. Szent létünk abban áll, hogy önmagunkat a Szenthez és Igazhoz, az Úr Jézushoz mérjük. Más út nincs. Csak Jézus lehet az út, amin járhatunk. És Jézus útja a kegyelem útja.

Ha Jézus szavait mélyebben megfigyeljük, ott láthatjuk benne a tizenkét tanítvány rivalizálását. Láthatjuk benne, ahogy Jakab és János helyet kért az asztalnál. Ahogy Péter próbált mások felé kerekedni. Láthatjuk benne a tanítványtársak bosszankodását, a folyamatos nézeteltéréseket.

És láthatjuk Jézus szavaiban önmagunkat. A mi kis gyülekezetünket. Láthatjuk benne a kishitűségünket, hogy nem bízunk abban az Istenben, akinek hatalmában áll minket felemelni.

És láthatjuk Jézus szavaiban az önhittségünket, az alázat hiányát önmagunkban. Mennyi helyezkedés, hatalmi harc, vita és erőfitogtatás. Mindezeket le kell vetnünk. Mindezek akadályoznak minket abban, hogy küldetésünket betöltsük. Mert mindenünk, amink csak van, Jézus Krisztus kegyelméből kaptuk.

Pál apostol nagyon különleges módon fogalmazza meg mindezt:

„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal 2,20)

„[Jézus Krisztus keresztese] által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára..” (Gal 6,14)

„Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik Krisztus Jézusba keresztteltettünk, az ő halálába keresztteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettettünk vele a galálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele feltámadásának hasonlóságában is. Hiszen tudjuk, hogy a mi őemberünk megfeszítettett vele... Mert aki meghalt az megszabadult a bűntől. ... Így azt tartsatok ti is magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Krisztus Jézusban!” (Rm 6,1kk)

Mondjuk tehát ezt önmagunknak: én meghaltam. Én nem létezem többé. Csak Krisztus létezik.

Mondjuk ezt önmagunknak a gyülekezetünkben is: mi meghaltunk. Krisztus él.

Tartsuk magunkról ezt. És ez nem képletes beszéd. Tényleges halál.

Amikor tehát legközelebb igazunk van, mondjuk magunknak ezt: lehet, hogy igazam van, de nincs olyan többé, hogy én. Egy halottnak nem lehet igaza. És én meghaltam. Krisztus él bennem. Krisztus igazságát pedig össze sem lehet hasonlítani ennek a világnak az igazságával. Az ő igazsága nem az én igazságom. Semmi közöm nincs hozzá, kívülről kaptam, bennem semmi sem volt, míg ő nem érkezett. Belém költözött, váratlanul, kívülről, tőlem függetlenül.

Ha legközelebb eszembe jut, hogy ki hogyan hibázott, vagy hogy megsértettek. Ha eszünkbe jut egy régi mondat, amit még akkor nekem címeztek. Jusson eszembe: halott vagyok Krisztussal együtt, de feltámadtam övele az életre, és már senki sem árthat nekem.

Nincs értelme egymást méricskélni. Nincs értelme hatalmi harcokba bocsátkozni. Nincs értelme egymásról panaszkodni. Meghaltunk. Az az élet már a múlté.

Az a régi emberem nincs többé. Jézus annál sokkal jobbat adott nekem.

Új, megváltott, örökkévaló, szabad életet. Mennyei polgárjogot, Isten örökségét.

Meghaltam hát önmagamnak, hogy Krisztusnak éljek.

Ezt jelképezi a keresztség: ahogy az ember víz alá kerül: ez a bűnnek, a világnak való halálunk. Ebbe a keresztségbe volt részünk mindannyiunknak. Krisztus halálába keresztesztettünk, ahogy Pál apostol megfogalmazza.

És hogyha ezt megjegyezzük egy életre, akkor válik bennünk igazzá Jézus parancsa. Mert ez a halál megszabadít. Felszabadít. Cselekvésre indít.

Gondoljunk bele: egy halottnak nem lehet ártani. Egy halottnak már nincs szégyene, nincs félelme. Azt teszi, amit Ura mond neki. Nem tervezget emberi módon, nem okoskodik, csak teszi, amire a Lélek indítja őt. Egy halott nem akar gazdag lenni, nem akar hasznos kapcsolatrendszerrel kiépíteni.

Ilyen egy halott ember szabadsága. Nem akar megfelelni, csak Krisztusnak, akiben új életet, feltámadást kapott. Ilyen halottak vagyunk, ha Krisztusban megtértünk. Ilyen szabadságunk van, ha egyedül csak őtől függünk.

Már ha mindez valóban igaz ránk. Böjt van. Múlt héten arról tanított minket Isten szava, hogy kire figyelünk oda, ki vezérel minket. Láttuk a tanítványokat, és Pétert, aki nagyot zuhant az árulása miatt. Hogy nem tudták meglátni Isten munkálkodó kezét, mert nem volt hitük rá. El sem képzelhették, hogy Jézus feltámad. A félelmeik erőt vettek rajtuk, kishitűségük győzött.

És ma arról szólt hozzánk Isten szava, hogy csak emberek vagyunk, akiket Isten mégis nagy feladattal, megbecsült szolgálattal akar megbízni. Méltatlanságunk ellenére nagy áldásban akar minket az Úr részesíteni.

Mindkét vasárnap Isten igéje világos és egyértelmű parancsot adott. Három szóban hadd foglaljam össze: Szedjük össze magunkat! És higgyétek el nekem, hogy én vagyok az első, akinek ez szól. Tamás, szedd össze magad! És így szól hozzátok is! Szedjük össze magunkat! Hadd szóljon ez a böjt erről. Isten gyülekezete, a mennyei Jeruzsálem polgárai vagyunk! Isten feladattal akar megbízni minket! Szedjük hát össze magunkat!

Imádság

Úr Jézus! Bocsáss meg nekünk, mert életben hagytuk a régit. Bocsáss meg nekünk, mert életben hagytunk önmagunkban a bűnös embert. Nem volt szívünk véget vetni neki. Bocsáss meg, mert többre becsültük a világ kincseit, mint Téged! Könyörülj rajtunk! Adj nekünk bölcsességet! Adj nekünk éleslátást, világosságot, hogy belássuk, kik is vagyunk mi előtted!

Könyörülj rajtunk, mert bár böjt van, mégis nehezünkre esik rád figyelni. Bocsáss meg, mert imádságainkban is csak a saját szavainkra figyelünk. Bocsáss meg, mert önmagunkat szeretnénk megvalósítani, helyetted. Könyörülj rajtunk, tisztíts meg minket minden magamutogatástól, minden álszentségtől. Tisztíts meg minket igazán, hogy szentjeid és szeretteid lehessünk! Kérünk, Urunk könyörülj rajtunk!

Fogadj el minket szolgálóidnak. Alkoss belőlünk igazi gyülekezetet, igazi templomot, melyben már nem mi élünk, hanem te élsz bennünk.

Légy velünk most, amikor szolgálóid fogadalmat tesznek. Segíts, hogy a te egyházad hasznát tudjuk a magunk haszna elé helyezni. Áldj meg minket ebben, Urunk! Légy közösségünk formálója. Szentelj meg minket a te igazságoddal! Szentelj meg minket a te Csodálatos Lelked által! Atya, Fiú, Szentlélek Isten! Háromszor szent neved legyen áldott örökké! Ámen.

Kádár Tamás György